

Winterbiet ver weg

Het groeimodel Sumo van IRS voorspelt een potentiële suikeropbrengst van 11,2 ton suiker per hectare, al zijn de verschillen per perceel groot. Winterbieten kunnen een 20 tot 30 procent hogere suikeropbrengst per hectare leveren.

Door: Harma Drenth

Winterbieten worden eind augustus of begin september gezaaid. Ze gaan groen de winter door en groeien vervolgens door in het nieuwe

seizoen. De huidige bieten produceren vooral loof in het voorjaar, de periode wanneer de straling het hoogst is. De winterbiet benut de voorjaarsstraling beter en kan daardoor 20 tot 30 procent meer opbrengen, verwacht Frans Tjink van IRS.

De huidige rassen zijn ongeschikt als winterbiet door hun vorstgevoeligheid. Een nog belangrijker hindernis is de schietresistentie. Daaraan wordt gewerkt. „Met genetische modificatie kunnen we dat inbouwen”, zegt Klaas van der Woude van veredelaar SESVanderHave. De toelating van de teelt van genetisch gemodificeerde gewassen kost veel tijd. De eerste vijf jaar zijn winterbieten daarom niet aan de orde.”

Ondanks de belemmeringen in de wet- en regelgeving zijn kweekbedrijven wel volop bezig met het in kaart brengen van de genen die verantwoordelijk zijn voor de bloei van de suikerbiet. „We kennen de genen die betrokken zijn bij de bloei”, zegt Van der Woude. Onbekend is

nog hoe groot de invloed van de individuele genen is. „Als we de schietresistentie kunnen inbouwen met een of twee genen, dan is het mogelijk om in tien jaar winterbieten commercieel te maken. Als we meer genen moeten aanpakken, duurt het langer.”

Daarnaast is het ook belangrijk om de vorstresistentie van suikerbieten te verbeteren. In Europa groeit 15 procent van het suikerbietenareaal in gebieden waar slechts lichte vorst voorkomt, zoals de kustgebieden. Daar is in principe de teelt van winterbieten mogelijk zonder extra vorstresistentie. Voor 35 procent van het Europese areaal is een gemiddelde vorstresistentie nodig. De helft van het areaal staat in gebieden waar een landklimaat heerst. Daarvoor is een zware vorstresistentie nodig. Van der Woude verwacht dat de teelt van winterbieten daar langer op zich laat wachten. „In het geslacht bieten komt weinig vorstresistentie voor. We zullen de nodige genen misschien in een ander mechanisme moeten zoeken.”

VELE REGEN LAAT SPOREN NA IN SUIKERBIETEN

De suikerbieten van de Coyote-telers die Akker Magazine dit jaar volgt, doen het gezien de omstandigheden goed. Al zijn de gevolgen van de extreme droogte na het zaaien en de regen die vervolgens viel, wel zichtbaar.

Door Albert van der Horst

Fotografie: Ellen Meinen, Anton Dingemans, Ruben Meijerink

Copyright foto

NIET MEER GESCHOFFELD

Evenals bij zijn Zeeuwse collega is de tweewassigheid nog zichtbaar in het bietenperceel van Gerard Bos. De Bidinghuizer akkerbouwer verwacht geen topopbrengsten, maar is wel optimistischer dan twee maanden geleden. „De bieten trekken nu wat naar elkaar toe.” Maar hij moet erkennen dat het beregende deel van het perceel wat verder is dan het niet-beregende deel. Daarbij komt dat het tot dusver niet echt 'bietenweer' is, stelt de akkerbouwer vast. „De bieten hebben de beschikking over voldoende vocht en hoeven niet op zoek naar water. In droge jaren krijg je daardoor lange bieten.” Ondanks dat de structuur van de grond door de slechte winter en door het beregenen niet optimaal is, heeft Bos zijn bietenpercelen niet meer geschoffeld. Van wateroverlast is geen sprake. Dat zag Bos half juli tijdens een rondgang met een uienteelstudiegroep elders in Flevoland wel. „De gewassen zijn dit jaar erg gevoelig voor een beetje droogte of te veel vocht.”

DIK TEVREDEN OVER STAND BIETEN

‘Prachtig, briljant, magnifiek.’ Superlatieven schieten Bert Sanders in Exloo te kort als hij praat over de stand van zijn bietenpercelen. „Zo mooi hebben de bieten er jaren niet bijgestaan.” De bieten in het noordoostelijk zandgebied hebben geen hinder ondervonden van het droge voorjaar. Toen de regen kwam, konden de bieten zich uitstekend ontwikkelen. Begin juni hadden de bieten het land al dicht.

Sanders inspecteert zijn bietengewassen regelmatig, want de cercosporadruk is hoog, waarschuwt de suikerindustrie. „Zodra je vlekken ziet, moet je spuiten.” En hoewel hij tot dusver nog geen cercospora in zijn gewassen heeft gevonden, sluit hij niet dat hij dit jaar twee keer tegen de ziekte moet spuiten.

Over het ras Coyote is Sanders goed te spreken. „Er zitten al heel mooie bieten onder. Het ras heeft wat minder loof en staat wat steiler dan het ras Shakira. Dat maakt het ras wat minder geschikt voor veengrond met een hoge onkruiddruk”, vermoedt Sanders.

Copyright foto

SCHIETERS VERWIJDEREN

Martin den Boer is begin juli nog eens met de hak door zijn bieten gelopen. Veel onkruid staat er niet in. Het gaat de akkerbouwer in Kerkwerpe vooral om de enkele schieters. Vanaf de weg is er weinig meer te zien van de tweewassigheid in zijn bietenpercelen. „Maar in het perceel zie je het verschil meteen.”

Eind juni en in juli heeft het bij Den Boer af en toe flink geregend. De laaggelegen plekje hebben even blank gestaan. „Nu zie je daar gele vlekken ontstaan.” Cercospora heeft de akkerbouwer nog niet gevonden, maar hij is er wel alert op. „Een paar jaar geleden spotten wij er nooit tegen. Het lijkt erop dat we dit jaar weer wat vroeger moeten spuiten.”

Den Boer kan nog niet zeggen dat de Coyote een heel ander type biet is dan zijn andere ras, Rosagold. „Als er verschil is, komt dat doordat de Rosagold op een zwaarder perceel staat. Daar hebben ze veel meer last gehad van de droogte.”

Copyright foto